

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 16 marca 2026 r.
znak sprawy: DŻW.orz.871.79.2026

wg rozdzielnika

**Dotyczy: pisma w sprawie eskalacji bezprawnych działań wobec hodowców,
rolników i podmiotów utrzymujących zwierzęta**

Szanowni Państwo,

w odpowiedzi na przekazane stanowiska dotyczące działań podejmowanych przez organizacje, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt w stosunku do hodowców, rolników i podmiotów utrzymujących zwierzęta uprzejmie informuję, że stanowisko Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi odnośnie do uprawnień organizacji społecznych, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt do interwencyjnego odbioru zwierząt, jest od wielu lat jasne i powszechnie komunikowane.

Zgodnie z ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt¹⁾ organizacje społeczne, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt **nie posiadają uprawnień kontrolnych**. Organizacjom tym nie przysługuje także prawo wejścia na teren prywatny bez uzyskania zgody właściciela. Spośród podmiotów uprawnionych do interwencyjnego odbierania zwierząt, uprawnienia do stosowania środków przymusu bezpośredniego posiadają wyłącznie funkcjonariusze Policji i strażnicy straży gminnych (miejskich), o czym przesądza art. 2 ust. 1 pkt 9 i pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej²⁾.

Organizacje społeczne często jednak, poprzez stosowaną odzież (np. militarną, taktyczną, przypominającą mundur) i nazewnictwo (np. „inspekcja”, „straż”, „komendant”) wywołują u osób, u których podejmują interwencje, przekonanie, że

mają one do czynienia z przedstawicielami instytucji państwowych lub samorządowych, którzy dysponują wszelkimi środkami do ich skutecznego przeprowadzenia, w tym środkami przymusu.

W tym kontekście należy pamiętać, że zgodnie z art. 193 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny³⁾: „Kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku”.

W sprawie istotne jest także, że zgodnie z ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, **możliwość interwencyjnego odebrania zwierzęcia istnieje jedynie w przypadku niecierpiącym zwłoki, gdy dalsze pozostawanie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu lub zdrowiu.**

Ustawa nakazuje przy tym, by o fakcie interwencyjnego odebrania zwierzęcia niezwłocznie powiadomić wójta (burmistrza, prezydenta miasta), w celu podjęcia przez ten organ administracji publicznej decyzji w przedmiocie czasowego odebrania zwierzęcia. Decyzja wójta (burmistrza, prezydenta miasta), choć ma w takich sytuacjach charakter następczy wobec faktycznej czynności odebrania zwierzęcia, może zarówno potwierdzić zasadność interwencyjnego odebrania zwierzęcia, jak i stwierdzić, że było ono nieuzasadnione. Podjęcie ww. decyzji wymaga od wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego (nie można opierać się jedynie na informacjach przekazanych przez organizację społeczną) w toku postępowania uregulowanego przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego⁴⁾ oraz zapewnienia osobie, której odebrano zwierzęta, wszelkich przewidzianych w nim gwarancji procesowych.

Jeśli wójt (burmistrz, prezydent miasta) stwierdzi, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające czasowe odebranie zwierząt, winien wydać decyzję odmowną (umarzającą postępowanie w sprawie czasowego odebrania zwierząt). W chwili, gdy decyzja ta stanie się ostateczna, odebrane zwierzęta powinny zostać zwrócone ich właścicielowi lub opiekunowi, gdyż w obrocie prawnym nie będzie istniał żaden akt

uprawnionego organu sankcjonujący odebranie tych zwierząt.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie planuje podjęcia inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do zmiany ww. przepisów.

Kwestie dotyczące hodowli psów i kotów zostaną szczegółowo uregulowane w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dobrostanu psów i kotów oraz ich identyfikowalności, którego wersja uzgodniona między Radą, Komisją Europejską i Parlamentem Europejskim jest planowana do przyjęcia w pierwszym czytaniu przez Parlament Europejski 25 marca 2026 r.

W związku z podjętą przez Komisję Europejską inicjatywą dotyczącą ujednoczenia na poziomie Unii Europejskiej wymagań dotyczących prowadzenia hodowli psów i kotów, dla zapewnienia stabilności prawa i bezpieczeństwa prawnego podmiotów zobowiązanych do przestrzegania tych wymagań, mając także na względzie zasadę lojalnej współpracy, nie jest na obecnym etapie właściwe przystępowanie do prac nad krajowymi przepisami w podobnym zakresie.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że podmioty prowadzące hodowle psów lub kotów, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniającego i uchylającego niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”)⁵⁾ mają obowiązek dokonać rejestracji miejsca prowadzenia hodowli u właściwego miejscowo powiatowego lekarza weterynarii.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Jacek Czerniak
Sekretarz Stanu
/podpisano elektronicznie/